

Obiecte ascuțite

Gillian Flynn

Traducere și note
RALUCA ȘTEFAN

TRITONIC

*Părinților mei,
Matt și Judith Flynn*

Unu

Aveam un pulover nou, îngrozitor de roșu și de urât. Era 12 mai, dar afară nu erau mai mult de 4 grade, așa că, după patru zile de dîrdîit în mîneacă scurtă, am preferat să-mi cumpăr o cîrpă dintr-un bazar de familie decît să mai scotocesc prin cutiile cu haine de iarnă. Primăvara în Chicago.

Priveam în gol ecranul computerului în cubul ce-mi servea de birou. Subiectul din ziua respectivă emana o răutate împutită. Patru copii, de doi pînă la șase ani, au fost găsiți încuiați într-o cameră din cartierul de sud, cu două sandvișuri cu ton și o litră de lapte. Au stat așa trei zile, agitîndu-se ca niște pui de găină printre mîncarea și fecalele de pe covor. În acest timp mama lor rătăcea aiurea pentru un fum de marijuana și pur și simplu uitase de ei. Cîteodată așa se întîmplă. Fără arsuri de țigară, fără oase rupte. Doar o simplă scăpare iremediabilă. O văzusem pe mamă după ce o aretaseră: Tammy Davis, douăzeci și doi de ani, blondă și grasă, cu două cercuri perfecte de ruj roz în obraji, de mărimea unor pahare-sondă. Mi-o puteam imagina pe o canapea tocită, cu buzele lipite de sticla narghilelei și cu un nor de fum plutind în jurul ei. Totul se topea încet, copiii rămîneau în urmă, iar ea era din nou în liceu, cînd tipii din jur erau încă interesați pentru că ea era cea mai drăguță, o femeiușcă de treisprezece ani cu buze lucioase, care suga acadele de scortîșoară înainte de a se săruta.

O burtă. O aromă. De tutun și cafea stătută. Redactorul-șef, stimatul și blazatul Frank Curry, stătea lîngă mine balan-

GILLIAN FLYNN

sîndu-se pe tenişii lui crăpaţi. Dinţii îi străluceau în saliva îngălbenită de tutun.

— Cum stai cu articolul, puştoaico?

Aveam o piuneză argintie pe birou, iar el o acoperi cu o unghie îngălbenită.

— Aproape am terminat.

Scrisesem doar şaisprezece rînduri. Aveam nevoie de cincizeci.

— Bine. Dă-i de cap, clasează-l şi vino la mine în birou.

— Pot să vin acum.

— Dă-i de cap, clasează-l şi după aia vino la mine în birou.

— Am înţeles. În zece minute.

Îmi voiam piuneza înapoi.

Frank plecă din biroul meu. Cravata i se balansa în dreptul taliei.

— Preaker!

— Da, Curry!

— Dă-i de cap!

Frank Curry are impresia că sînt o fire sensibilă. Poate pentru că sînt femeie. Sau poate pentru că sînt o fire sensibilă.

Biroul lui Curry e la etajul trei. Sînt convinsă că se enervează de fiecare dată cînd priveşte pe fereastră şi vede doar trunchiurile copacilor. Un redactor bun nu va vedea niciodată scoarţa pomului, îi va vedea frunzele — asta dacă le poate identifica de la etajul douăzeci sau treizeci. Dar în cazul ziarului nostru, *The Daily Post*, al patrulea din Chicago şi exilat în suburbie, e destul loc şi pentru lăfăială. Trei etaje sînt suficiente, alunecînd implacabil către exterior, ca o scurgere neobservată printre vînzători de covoare sau magazine de lămpi.

Un om de afaceri a reuşit să ridice micul nostru oraşel de suburbie de-a lungul a trei ani foarte bine organizaţi — 1961-1964 — după care i-a dat numele fiicei sale, care suferise un grav accident de călărie cu o lună înainte de finalizarea operei urbanistice. Aurora Springs, a declarat omul de afaceri, după care s-a pozat lîngă o plăcuţă nouă şi lucioasă cu numele oraşului, şi-a luat familia şi a plecat. În prezent, fiica, în vîrstă de vreo cincizeci de ani şi destul de sănătoasă, cu excepţia unei

OBIECTE ASCUFIITE

mîncărimi ocazionale în mîini, locuiește în Florida însă revine o dată la cîțiva ani pentru a se poza cu plăcuța lucioasă a orașelului, cum a făcut tăticul cîndva.

Am scris un articol despre ultima ei vizită. Lui Curry nu i-a plăcut deloc, lui oricum nu-i plăceau poveștile despre bucăți de viață. S-a trosnit cu niște lichior vechi de Chambord în timp ce citea articolul, umplînd biroul cu aromă de zmeură. Curry se îmbată pe tăcute, dar des. Nu acesta este însă motivul pentru care privea subiectul cu lejeritate. Nu, ăsta e doar un fel de ghinion colateral.

Am intrat în birou și am închis ușa, un birou care nu arată deloc așa cum mi-aș fi imaginat că trebuie să arate biroul redactorului-șef. Tînjisem după lambriuri mari de stejar, după o ușă cu gemuleț pe care să scrie „Șef” și prin care reporterii începători să ne privească certîndu-ne pe tema drepturilor garantate de Primul Amendament. În schimb, biroul lui Curry e blînd și instituțional, ca de altfel tot restul clădirii. Puteai să dezbați jurnalism sau să îți faci un test ginecologic Papanikolau, nu conta pentru nimeni.

— Spune-mi despre Wind Gap!

Curry își înțepa bărbia încăruntită cu vîrful unui stilou. Îmi imaginam dîra subțire de cerneală pe care ar fi lăsat-o printre firele de păr.

— Este în sudul statului Missouri, chiar în călcîi. La o aruncătură de băț de Tennessee și de Arkansas, i-am răspuns, căutîndu-mi cu greu cuvintele.

Lui Curry îi plăcea la nebunie să instruiască reporterii cu tot felul de subiecte care i se păreau pertinente — numărul crimelor din Chicago din anul precedent, statistica demografică din ținutul Cook sau, nu știu din ce motiv, istoria orașului meu natal, un subiect pe care preferam să îl evit.

— S-a format în timpul Războiului Civil*, am continuat eu. Se află chiar lîngă fluviul Mississippi, așa că a fost și port o

* Războiul Civil American (1861–1865) s-a desfășurat între Statele Unite („Uniunea”) și 11 state din sud, care au declarat secesiunea și au format Statele Confederate ale Americii, conduse de președintele Jefferson Davis. Uniunea, condusă de președintele Abraham Lincoln și de Partidul Republican, se opunea expansiunii sclaviei și respingea dreptul acestor state la secesiune.

GILLIAN FLYNN

vreme. Acum cea mai înfloritoare afacere este măcelăritul porcilor. Are cam două mii de locuitori. Familii bogate de generații și sărăntoci.

— Tu de care ești?

— Sărăntoacă. Dintr-o familie bogată de generații.

Am zîmbit, iar el se încruntă.

— Și ce dracului se întîmplă acolo?

Am tăcut, gîndindu-mă la posibilele dezastre din Wind Gap, un orașel sărăcăcios sortit mizeriei: un accident de autobuz sau poate o tornadă de praf, o explozie la siloz sau un copil căzut în fîntînă. Începusem să transpir. Sperasem — ca de fiecare dată cînd Curry mă cheamă în birou — că mă va felicita pentru un articol, că mă va promova la o rubrică tare, la naiba, poate chiar să-mi dea o mărire de salariu, dar nu eram deloc pregătită să dezbăt evenimentele recente din Wind Gap.

— Maică-ta mai locuiește acolo, Preaker?

— Mama, tatăl vitreg.

O soră născută cînd eram în facultate, cu o existență atît de ireală pentru mine, încît de multe ori uitam cum o cheamă. Amma. Și apoi Marian, pururi îndepărtata Marian.

— Și vorbești vreodată cu ei?

Nu mai vorbisem de la Crăciun. Și atunci un telefon distant și politicos, după ce înghițisem trei pahare de whiskey. Mi-era teamă că maică-mea le va mirosi prin firul de telefon.

— N-am vorbit recent.

— Iisuse Cristoase, Preaker, mai citește presa. A fost o crimă sau așa ceva acolo anul trecut în august? O fetiță strangulată?

Am dat din cap aprobator. Dar nu știam nimic. Maică-mea era singura persoană din Wind Gap cu care țineam legătura, chiar dacă foarte slabă, iar ea nu-mi spusese nimic. Ciudat.

— Acum a dispărut altă fetiță. Mie mi se pare deja că e vorba de un criminal în serie. Du-te acolo și află toată povestea. Rapid. Mîine dimineată să fii acolo!

Nici gînd.

— Curry, dar avem și aici o grămadă de povești terifiante.

— Sigur că avem, dar mai avem și trei ziare concurente, cu personal și buget duble față de noi.

Își trecu mîna prin păr, din care se desprinseră șuvițe tocite.

OBIECTE ASCUȘITE

— M-am săturat să tot rămînem cu buza umflată după știri. Asta e șansa noastră de a descoperi un subiect tare. Grozav.

Curry chiar credea că putem ajunge peste noapte în topul preferințelor din Chicago, un ziar cu credibilitate națională. Anul trecut, un alt ziar și-a trimis un reporter în orașul natal, undeva prin Texas, pentru a scrie despre un grup de adolescenți înecați în inundațiile de primăvară. Individul a scris un articol dureros, dar bun, despre esența apei și regret, a prezentat amănunte despre viața victimelor, de la echipa de baschet de băieți, care-și pierduse cei mai valoroși trei jucători, pînă la morga locală, care pur și simplu nu avea nici un fel de experiență în curățarea cadavrelor înecate. Articolul a cîștigat premiul Pulitzer.

Dar tot nu voiam să plec acolo. Atît de tare doream să nu plec, încît mi-am strîns mîinile în jurul scaunului, ca și cum Curry mă forța să ies afară. Dar el mă privea în tăcere cu ochii lui umezi și căprui. Și-a dres glasul, și-a privit soția în fotografie și a zîmbit, ca un doctor pe cale de a transmite vestea cea rea. Lui Curry îi plăcea să urle — se potrivea imaginii sale de redactor de modă veche — dar, totodată, era cel mai politicos om din cîți știam eu.

— Uite ce e, puștoaico, dacă nu poți să faci asta, n-o face. Dar eu cred că ți-ar prinde bine. Mai dai deoparte niște resentimente. Te mai înzdrăvenești. În plus, e un subiect al dracului de bun, de care avem nevoie. De care tu ai nevoie.

Curry m-a susținut întotdeauna. Credea că sînt cel mai valoros reporter al său, zicea că am o minte surprinzătoare. Dar în cei doi ani de meserie nu prea am făcut față așteptărilor. Chiar grav, de cîteva ori. Acum îi puteam citi gîndurile, implorîndu-mă să îi redau speranța. Am dat din cap într-o manieră care speram să exprime încredere.

— Îmi fac bagajul.

Mîinile îmi lăsaseră pete de transpirație pe scaun.

Nu aveam animăluțe pentru care să îmi fac griji, nici măcar plante de lăsat în grija vecinilor. Am îndesat într-un sac niște haine pentru vreo cinci zile, ca să fiu sigură că voi pleca din Wind Gap înainte de finalul săptămînii. I-am aruncat apar-

GILLIAN FLYNN

tamentului o privire rapidă și parcă l-am perceput într-o nouă lumină: avea aspectul unei camere de cămin de facultate, sărăcăcioasă, tranzitorie și lipsită de personalitate. Mi-am promis să cumpăr o canapea normală la întoarcere, ca răsplată pentru povestea fulminantă pe care aveam s-o descopăr.

Pe măsuta de lângă ușă se afla o poză cu mine la vârsta adolescenței, ținând-o în brațe pe Marian, care avea cam șapte ani. Rîdeam amîndouă. Ochii ei erau măriți de surprindere, iar ai mei aproape închiși. O strîngeam tare cît mai aproape de mine, în timp ce picioarele ei scurte și slabe mi se bălăngăneau pe genunchi. Nu-mi amintesc deloc de ce rîdeam. Iar de-a lungul anilor, motivul a devenit un mister confortabil. Cred că îmi place ideea de nu mai ști.

Mie îmi place să fac baie. Nu duș. Nu suport stropii, îmi face pielea să zbîrnie, ca și cum cineva ar apăsa un comutator intern. Așa că am așezat un prosop tocit pe grătarul căzii de motel, am îndreptat dușul către perete și m-am așezat în cei șapte centimetri de apă care se adunaseră în bazin. Pe lângă mine plutea părul pubian al unui chiriaș anterior.

Am ieșit din baie. Nu mai exista un alt prosop, așa că m-am băgat în pat și m-am șters cu pătura ieftină. După care am băut niște whiskey cald și am înjurat mașina de gheață.

Wind Gap se află cam la unsprezece ore de mers la sud de Chicago. Curry a fost suficient de amabil să îmi asigure bugetul pentru o noapte la motel și mic dejun dimineata, asta dacă mîncam la o benzinărie. O dată ajunsă în oraș, urma să stau la maică-mea. Așa decisese el. Dar eu deja știam reacția de care voi avea parte la ușa maică-mii. O tulburare șocată și rapidă, o mîină trecută prin păr, o îmbrățișare nepotrivită în care eu voi atîrna aiurea într-o parte. Fleacuri despre dezordinea din casă, care oricum nu există. Și întrebări deghizate în amabilități despre durata vizitei.

— Și cam cît timp ne vom bucura de prezența ta, dulceață? va spune ea. Ceea ce de fapt înseamnă „Cînd pleci?”

Politețea asta falsă mă enervează cel mai tare.

Știam că trebuia să îmi pregătesc notițele, să îmi stabilesc întrebările. Dar am mai băut niște whiskey, am băgat și niște